

Ohnišťanský zpravodaj

obec.ohnistany@seznam.cz

Obecní noviny

č. 8, listopad 2011

Kolumbárium.

Po dvou letech od doby, kdy proběhla generální oprava místního hřbitova, může nabídnout naše obec svým občanům další službu. Ve zcela nově opravené nadzemní části hřbitovní hrobky, je upravené a svému účelu připravené sloužit, kolumbárium.

To je vybavené dvaceti schránkami na uložení vždy až dvou uren do jedné schránky. Protože tento provoz zde bude zcela nový, bude mít i trochu jiný režim. Budova kolumbária bude uzamčená a každý nájemce schránky obdrží od budovy klíč. Nyní se konají už jen poslední úpravy. Na konci října proběhly Dny otevřených dveří, aby si každý mohl tento velmi důstojný prostor prohlédnout. Potom už bude možné si tuto schránku pronajmout. Obecní úřad Ohnišťany

Pranostiky na listopad.

Dne 11.11. Když svatý Martin se sněhem přiběžel, bude v něm celý měsíc ležet.

Po svatém Martinu zima nežertuje, přichází sních i mráz kvalitě.

Jde-li husa o Martinu po ledu, bude se po něm ještě dlouho koupat.

Když se v listopadu hvězdy třpytí, mrazy se brzy uchytí.

Když krtek v listopadu ryje, budou na vánoce komáři.

Jestliže je v listopadu takový led, aby unesl kachnu, nebude potom nic než bláto a špína.

Svaz důchodců v Ohnišťanech Vám vzkazuje své pozvání

**na 5. VÁNOČNÍ VÝSTAVU
spojenou s tvořivou dílnou**

Obecní úřad sděluje, že Veřejná zasedání obecního zastupitelstva se konala:

7. zasedání - dne 7.9.2011

8. zasedání - dne 27.10.2011

Kdy se konají?

19. 11. 2011

5.vánoční výstava

Obecní hospoda - 9,00 -17,00

11. 12. 2011

Mikulášská zábava pro děti

Obecní hospoda - 14,00 hodin

5. 1. 2012

Tříkrálový koncert

místní kostel – 17,00

Společenská rubrika.

Obecní úřad v Ohnišťanech přeje svým občanům k jejich životním výročím všechno nejlepší!

V tomto čtvrtletí oslaví v prosinci své 81.narozeniny paní Anna Šperková.

Hodně zdraví Vám – milá oslavenkyně!

Dne 12.září jsme se rozloučili s paní Zdeňkou Pišovou, která zemřela ve věku 87 let.

Akce se bude konat v sobotu dne 19. listopadu 2011 v Obecní hospodě od 9,00 do 17,00 hodin.

Ty, kteří už některou tuto výstavu navštívili, nemusíme nijak zvlášť lákat, víte, jaké to bude, a určitě se už těšíte!

A vy, kteří jste na ní ještě nebyli, neváhejte a přijďte! Nebudete litovat času zde prožitého a ujistí vás, že se Vám nebude ani chtít odejít. Také to bude Váš první krok do blízkého adventu a vánoc!

Dne 16.12. uplyne 100 let ode dne, kdy se narodil můj otec, pan Stanislav Sucharda.

Dne 25.1. to bude 37 let od jeho úmrtí a v ten samý den před 12 lety zemřela i moje matka, paní Marie Suchardová.

Vás, kteří jste je znali, prosím o vzpomínku!

Dcera Marie Dědková s rodinou

Mateřská škola.

Měsíc září už je za námi. Naši předškoláci usedli do školních lavic a v naší školičce jsme přivítali nové „žáčky“. Začal nový školní rok a všichni si jistě kladete otázku: „Jaký asi bude?“ Věříme, že u nás se bude líbit všem nám svěřeným dětem, ale také rodičům i těm, kdo naši školu navštíví. Nezbyvá než si přát hezký školní rok 2011-2012, spokojené děti a jejich rodiče a také spoustu radostí a nových zážitků pro všechny!

Filosofie školy:

Byla jedna pampeliška,
měla houfec dětí,
rozdala jim paraplíčka,
ať si vzhůru letí.

Ať si vzhůru letí,
do modravé výšky,
ať jsou z nich zas
krásné zlaté pampelišky.

Naše mateřská škola je jako ta pampeliška. Vypouští do světa každý rok nové děti, které si u nás hrály, skotačily, mlsaly a poznávaly svět. Vypouští je s tím, že z nich jednou budou dospělí, kteří díky našemu přístupu k nim se stanou dobrými lidmi. Snažíme se vkládat do nich to nejlepší, protože v nich je budoucnost nás všech. Více se o naší mateřské škole můžete dozvědět na našich webových stránkách:

www.msohnistany.cz

ředitelka školy Tučková

Dušíčkové vzpomínání

Často a přiznám se, že s velkou nostalgií, se procházím ohnišťanským hřbitovem. Připomíná se mi tím mnoho známých lidí a přátel a nacházím i lidi neznámé, jejichž jména a příjmení už z obce zcela vymizela. Postojím a vzpomínám!

Při těchto procházkách se mé kroky vždy zastaví u téměř zmizelého hrobu, kde jen pomník upozorní, že je zde pohřben 27 letý mladý muž, narozený ve Velkých Kozojedech dne 26. září 1880 – pan Václav Syrůček, učitel. Zemřel 7. dubna 1907 ve Starých Ohnišťanech. Potom mi hlavou proletěla vzpomínka – ano – o tom jsem ve starých záznamech cosi četla! A ten zápis říká, že 7. dubna 1907 se oběsil v čísle popisném 49 mladý učitel, důvod nebyl znám, ale podle lékařského posudku – duševní choroba – toto je citace zápisu.

Číslo popisné 49 dnes už neexistuje, byl to malý doškový domek mezi poštou a Bydžovských hospodou. Tehdy to celé patřilo Pávovům a tento domek byl pronajímán.

Co vlastně bylo příčinou toho, že si tento mladý muž sáhl na život? Přemýšlení o tom ponechávám své fantazii a nabízí se důvodů několik. V zápisu je uvedena duševní choroba – hm – to se mi moc nezdá! Mohl být duševně nemocný člověk učitelem? A jeho rodina, která žila – předpokládám – v Kozojedech, by ho zde nechala samotného žít? Důvod tohoto jeho rozhodnutí byl asi jiný! Vymyslím si dál – že by ho utrápily děti ve škole? Ani to se mi nezdá! Myslím, že tehdy měly děti k učitelům respekt a nedovolily by si kantora uštvat k smrti. Co ho tedy k tomuto kroku dohnalo? Byl to mladý muž – mohla to být láska? Nešťastná láska? Zamiloval se do ženy, která ho

nechtěla nebo nesměla milovat? Byla bohatá a on chudý učitel?

Těžko se to dnes už dozvíme! Ale protože ten hrob sleduji, vím, že o dušíčkách se na něm objevuje svíčka a po zimě je místo u pomníku ošetřené – někdo na tohoto mladého muže udržuje vzpomínku – kdo to může být? Vždyť by mu dnes bylo už 131 let! A od jeho nešťastné smrti uplynulo 104 let! A tak opět musí pomoci fantazie! Asi zde někdo udržuje vzpomínky své babičky nebo prababičky. Pokud by to tak bylo, pak je to velice dojemné a romantické! A pokud je to celé jinak a někdo to z vyprávění zná – prosím – povězte mi to a já to ráda uvedu na pravou míru! Ale, u toho hrobu se budu zastavovat dál!

Na čem závisí barva vaší hortenzie.

Barva závisí od kyselosti půdy. Chceme-li mít hortenzii v barvě modré, použijeme krystalické hnojivo Floria pro modré hortenzie. Na půdu jsou hortenzie nenáročné, s výjimkou těžkých a špatně propustných půd. Při sadbě použijeme do jámy substrát pro rododendrony, nebo stačí rašelina. Na jaře hnojíme hnojivem NPK nebo přípravkem Osmocote, v červenci můžeme přihnojit hnojivem s vysokým obsahem draslíku. Množí se odběrem řízků v únoru až březnu. U větších keřů rozdělením trsů časně zjara před rašením pupenů. Sázíme na světlé stanoviště, chráněné před prudkými větry. Nejvhodnější je umístění do polostínu, ale hortenzie snesou i stín.

Hasiči

Jelikož za uplynulý čtvrt rok se nedělo v našem sboru nic podstatného, odchýlím se od pravidelných informací spojených s hasiči v naší obci a přidám článek trochu z jiného soudku. Kvapem se blíží začátek zimy, a proto připomenou pár zásad o bezpečnosti na ledových plochách, což v konečném důsledku také souvisí s hasiči

- Nedoporučuje se vstupovat na tekoucí vody. I když se může zdát, že potok nebo řeka je souvisle pokryta ledem, v místech hlavního proudu dochází k zeslabení ledu. Tím se riziko propadnutí zvyšuje. V případě proboření na tonoucí osobu nepůsobí pouze chlad a stres, ale také proud, který ji stahuje pod led.
- Na stojatých vodách se doporučuje vstupovat až v čase, kdy celodenní teploty klesnou pod bod mrazu po dobu deseti dnů a síla ledu dosahuje minimálně pěti centimetrů. Tloušťka ledu ale není konstantní po celé vodní hladině. Je zeslabena v místech přítoků, odtoků a také tam, kde jsou různé nečistoty, například listy.
- Rekreační sportovní aktivity by měly vždy provozovat minimálně dvě osoby. Děti navíc jen v doprovodu dospělé osoby. Měly by mezi sebou udržovat rozstup, aby příliš nezatěžovaly led a v případě proboření si navzájem pomohly nebo přivolaly složky integrovaného záchranného systému.
- Při proboření v blízkosti břehu se bruslař logicky snaží vylézt směrem ke břehu. Důležité je zachovat klid, v případě panického chování mu rychle ubývají síly. Jestliže dojde k nehodě uprostřed rozsáhlé vodní plochy, doporučuje se vylézat ve směru, odkud tonoucí přišel nebo přijel, protože tam byl led únosný. Od místa proboření je vhodné se plížit, aby se hmotnost rozkládala na větší plochu.
- Při situaci, kdy sami nemůžeme bezpečně pomoci probořenému, oznámíme vše na linku 112 a je nutné stručně a zřetelně popsat kdo volá, co se stalo, kde se to stalo a jak je tonoucí osoba daleko od břehu. Jestliže se na místě nachází více svědků, vyslat některého, aby šel naproti přijíždějícím složkám IZS a navedl je na místo události. Do příjezdu záchranných složek je nutné s tonoucí osobou komunikovat a ujišťovat o blížící se pomoci.
- Oznámení na tísňovou linku musí provést i svědci před vstupem na led v případě, že se pokusí o laickou záchranu tonoucí osoby. Při vlastním proboření záchránce už může být pozdě. K vytažení osoby může posloužit větev, hokejka, prkno či lano z povinné výbavy.
- Zachráněnou osobu je nutné urychleně převléci nebo zabalit do suchého oblečení. V případě, kdy osoba nemá hmatný puls a nedýchá, je nutné neprodleně zahájit resuscitaci a pokračovat až do příjezdu záchranné služby nebo složek IZS.
- Vjíždění dopravních prostředků na led, za účelem zkrácení cesty, je nepřiměřené riziko v poměru k ušetřeným pohonným hmotám a možnému utonutí. Hasiči každoročně vyprošťují vozidla z ledu několika řidičům, kterým se cesta přes zamrzlou hladinu prodraží díky následnému servisu jejich vozidla.

Myslivecké sdružení Hubert v Ohnišťanech.

Tento název je posledním z celé řady pojmenování, jaká tento spolek – jeden z nejstarších v obci – za celá desetiletí používal. Dne 4. dubna 2008 byl zvolen výbor, který v současné době stále funguje.

Předseda – Hanuš Zdeněk

Hospodář – Tobolka Štěpán

Jednatel + místopředseda – Šoltys Petr

Pokladník – Žalman Vladimír

Kynolog – Tobolka Roman

Revizní komise – Šoltys Pavel + Dědek Miroslav ml.

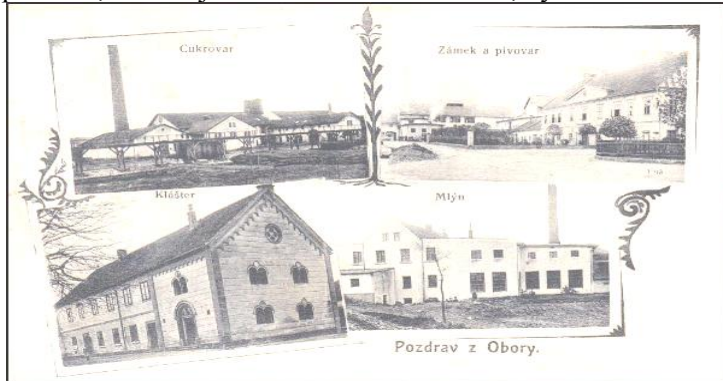
Tento výbor je zvolen na 5 let, to je do roku 2013. Činnost sdružení se skládá z mnoha druhů práce, je celoroční a jsou v ní zapojeni téměř všichni členové. V posledním období se veškerý zájem všech členů soustřeďuje na jednání s majitelem zámku Podlesí o honebním revíru. Pan majitel váhá s prodloužením honební smlouvy na svých pozemcích a tak se jen čeká na výsledek těchto jednání. Pan Tonkoshkur, jednatel s.r.o. EUFI chce své pozemky nechat jako nehonební. Tím by se vlastně všechny podmínky činnosti sdružení Hubert podstatně změnily. Všichni „Huberti“ doufají, že jednání skončí spokojeností pro obě strany.

Jinak jsou plni plánů a pracovního elánu. V souladu s přírodními zákony jsou připraveni všechno živé v přírodě chránit a podpořit v nastávajícím zimním období.

Zaniklé nádraží a cukrovar v Oboře a Poddary

Tentokrát se společně vypravíme po stopách zániku nádraží v Oboře, které sloužilo jako vlečková stanice pro cukrovar v Oboře. Z historie Obory víme, že: „Roku 1824 byla Obora s panstvím smrkovickým prodána Josefu Dreslerovi z Pecky. Ten začal pěstovat výnosné plodiny, mimo jiné cukrovku, a postavil zde pro její zpracování i cukrovar. Dresler vlastnil panství Obory až do roku 1893, kdy jej prodal německému průmyslníku Konrádu Blaschkovi z Českého Dubu“. Pro snazší přepravu surovin a výrobků byla z cukrovaru zřízena vlečka ze stanice Obora do cukrovaru. Provoz vlečky, dlouhé 2 km s rozchodem kolejí 1.435 mm, byl zahájen v roce 1890 a ukončení provozu, související se zrušením cukrovaru, bylo v roce 1920.

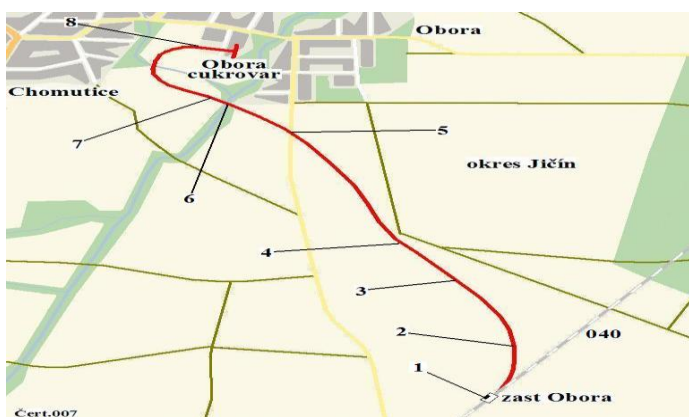

Dobová fotografie cukrovaru, pivovaru a mlýnu v Oboře

Akciová listina cukrovaru v Oboře

S použitím blogu „Zrušené a zaniklé železnice ČR čert.007“ si můžeme ukázat průběh železniční vlečky

Prostor bývalé zastávky Obora

5. Přejezd přes silnici z Ohnišťan do Chomutic; 6. V těchto místech stával železniční most přes Javorku; 8. Zde stával cukrovar, na jeho místě je bytová zástavba.

Osud vlečky byl završen zánikem cukrovaru, dále se však používaly drážní domky a odstavné koleje. Na původním místě bylo zřízeno nákladíště Obora, které sloužilo pro nákladku i vykládku zboží a surovin pro široké okolí, s Ohnišťany bylo toto nákladíště spojeno okresní silnicí-spojku k nádraží v Oboře, dnes již zaniklou. V drážních domcích (říkalo se tam Poddary) bydlely vždy dvě rodiny drážních zaměstnanců, vystřídali se Rybovi, Sedláčkovi, Říčařovi, Fišerovi s dcerou Libuší Hanouskovou, Šulcovi a později, za a po druhé světové válce, Svobodovi, Laušmanovi a Vondrovi.

Dnes zbylo po stanici a nákladíšti v Oboře jen rumiště, jedna z posledních zmínek o něm je ze 17.1.1955, kdy se píše v souboru unikátních hlášení o železničních nehodách, že osobní vlak 501 najel v neobsazeném nákladíšti Obora na vyšunuté vozy ministerské zálohy v důsledku vichřice, při které se odstavené vozy daly do pohybu a najely na výkolejku, 31 cestujících bylo poraněno střepinami rozbitého skla.

Na stanici, nákladíšti i drážních domcích dále hlodal zub času, dnes je jeho zhoubné dílo zcela dokonáno.....

Ze vzpomínek pí. Štraufové a starousedlíků napsal ing. Libor Mareš

OHNIŠŤANSKÝ FOTBAL

Vážení příznivci Ohnišťanského fotbalu. Přípravu na nový ročník jsme zahájili v půli srpna a musím říci, že byla dosti tvrdá a přísná plná běhání. Ale ono to je asi potřeba. Sahráli jsme dva přípravné zápasy:

Ohnišťany - Červeněves 4:4 Šulc 2, Šoltys 2

Ohnišťany - Lužec nad Cidlinou 6:3 Douda 2, Šoltys, Kopáč, Matějka, Vrba

Sezonu 2011/2012 začaly Ohnišťany s posilou P. Kopáčem.

Sezonu jsme zahájili velice úspěšně a pokračujeme v tom celý podzim, až na určité výpadky, které se ovšem nevyhnou nikomu!

Od 7. utkání podzimu nám chybí kanonýr Pavel Šoltys, který, a to bych zdůraznil, na vlastní žádost odešel na zbytek podzimní části do sousedních Kobylic, takže bych byl již nerad, aby se po vesnici kolovaly informace, že jsme ho prodali. Odešel sám a dobrovolně.

Až čas ukáže, jak nám bude chybět a jak mi budeme chybět jemu v jeho střelecké produktivitě! Ovšem musí nám dát domácí fanoušci čas abychom si na novou hru zvykli a ono to půjde, to slibuji!!

Nesmím zapomenout na to, že nám také skončil správce stránek a jejich zakladatel L. Šoltys, kterému bych za celý oddíl chtěl poděkovat a popřát mu co nejvíce trenérských úspěchů!

Chtěl bych také poděkovat všem fanouškům za jejich podporu nejen v domácích zápasech.

Přejme Ohnišťanskému fotbalu jen to nejlepší.

Výsledky podzim:

Ohnišťany	- Kratonohy B	3:2 (2:1)
Nové Město	- Ohnišťany	3:5 (1:3)
Ohnišťany	- Slavia HK B	3:3 (0:0)
Nový Bydžov C	- Ohnišťany	3:7 (1:5)
Ohnišťany	- Lhota p. Libč.B	3:0 (0:0)
Černilov B	- Ohnišťany	1:2 (1:2)
Ohnišťany	- Sendražice	1:3 (0:1)
Ohnišťany	- Skřivany	2:0 (1:0)
Malšova Lhota	- Ohnišťany	5:0 (1:0)
Ohnišťany	- Velichovky	0:1 (0:0)

Tabulka mužů k 25.10.2011

1. Sendražice	11	9	0	2	31: 11	27	(12)
2. FC Slavia HK B	11	7	1	3	40: 22	22	(7)
3. Kratonohy B	11	6	2	3	24: 15	20	(5)
4. Urbanice	11	6	1	4	30: 22	19	(4)
5. Velichovky	11	6	1	4	18: 12	19	(1)
6. Ohnišťany	11	6	1	4	27: 26	19	(1)
7. Černilov B	11	5	1	5	34: 26	16	(-2)
8. Libřice	11	4	2	5	26: 30	14	(-1)
9. Skřivany	11	4	2	5	13: 23	14	(-4)
10. Malš.Lhota	11	4	1	6	19: 24	13	(-5)
11. N.Bydžov C	11	4	0	7	23: 33	12	(-6)
12. Kobylice B	11	4	0	7	20: 42	12	(-3)
13. Lhota p.L. B	11	3	2	6	15: 28	11	(-7)
14. Nové Město	11	1	2	8	21: 27	5	(-10)

Tabulka žáků

Rk.	Tým	Záp	+	0	-	Skóre	Body (Prav)
1.	Skřivany	9	9	0	0	105: 2	27 (12)
2.	Roudnice	8	7	0	1	75: 5	21 (12)
3.	Kobylice	8	6	1	1	30: 8	19 (7)
4.	Kosičky	8	5	1	2	38: 16	16 (7)
5.	Červeněves	8	3	1	4	24: 34	10 (-2)
6.	Kunčice	8	3	0	5	31: 24	9 (0)
7.	Cerekvice	8	3	0	5	19: 38	9 (-3)
8.	Ohnišťany	8	3	0	5	19: 54	9 (-6)
9.	Kratonohy	8	2	1	5	21: 50	7 (-5)
10.	Prasek	8	2	0	6	22: 48	6 (-9)
11.	Lovčice	9	0	0	9	6:111	0 (-15)

TAKÉ JSME SE LETOS ZÚČASTNILI HRADECKÉHO POHÁRU MUŽŮ S TĚMITO VÝSLEDKY:

Ohnišťany - Nepolisy 3:3 (2:1) Okresní pohár

Ohnišťany - Kobylice A 2:2 (1:0) 3:2 penalty

Ohnišťany - Chlumec B/Klamoš 2:2 (1:1) p.k. 2:4

Letošním podzimem jsme také založili mužstvo mladších žáků 7+1 ve které si vedou vcelku dobře pod trenérem F.Gernatem. Je potřeba abychom se mládeži věnovali, abychom měli časem na to kádr obměnit novými hvězdami. 😊

Výsledky podzim:

Ohnišťany	- Kratonohy	4:3 (1:2)
Kosičky	- Ohnišťany	7:0 (3:0)
Ohnišťany	- Prasek	6:3 (3:0)
Cerekvice	- Ohnišťany	6:1 (5:1)
Ohnišťany	- Skřivany	0:17
Ohnišťany	- Roudnice	0:9
Lovčice	- Ohnišťany	0:8

Ti jsou také naši

Joanes Antonius Rosulek.

Antonín Rosulek – skladatel a učitel – se narodil dne 2. února 1803 v Ohnišťanech v čísle popisném 19, to je místo, kde bydlí dnes paní Šedivá.

Jeho otec Jan byl statkářem a rychtářem a měl celkem 10 dětí. Matka, Alžběta rozená Pišková, byla dcerou rychtáře Piška z Velešic. Svědky jejich svatebního obřadu byli František Šťovíček z Ohnišťan a Kateřina Jirasová.

Antonín nebyl nejstarší a proto neočekával, že zdědí nějaký větší majetek. Podle tehdejších zvyků dědil vždy nejstarší syn, proto se Antonín věnoval od 17 let učitelství. Vystudoval učitelský ústav v Jičíně a pracoval potom na více místech, na příklad v Pečíně u Vamberka, ve Vrbici u Nymburka a v Hořicích v Pokrkonoší.

O jeho sourozencích víme pouze to, že sestra Barbora se narodila 5. března 1801, bratři Jan 10. dubna 1804 a František 9. října 1806.

Antonín Rosulek nastoupil jako učitel do školy v Bohdanči 26. listopadu 1850. Zde kromě povolání učitelského se stal ředitelem kůru v místním kostele svaté Máří Magdalény. V jeho tvorbě se nachází vedle světských skladeb velké množství duchovní hudby, mše věnované různým osobnostem, šest mší postních, česká a latinská mše, orchestrální mše, pastorální litanie, vánoční nešpory, intrády k svátku Tří králů a mnoho dalších.

Jeho život byl velmi krátký! Dne 29. září 1862 ve 3,00 hodiny ráno pocítil bolesti v prsou a brnění v těle a ve 4,30 hodin zemřel. Dne 1. října 1862 byl pohřben.

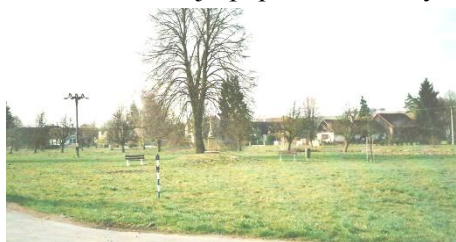
K těmto informacím mi velmi pomohl pan Ing. Mareš. Vypátral, že o Antonínu Rosulkovi napsala diplomovou práci pí. Anna Šlégrová Holečková a tak ukončila své vysokoškolské pedagogické studium a z její práce jsme se také vše o Mistru Rosulkovi dozvěděli. Toto pátrání se uskutečnilo, když mne paní Jiřina Janderová upozornila, že orchestr českého rozhlasu tohoto autora hrál ve svém nočním koncertu. Jsem ráda, že jsme s paní Janderovou a panem Ing. Marešem tohoto našeho rodáka znovuobjevili a jsme na něho hrdí! Proto o něm piši, abyste i vy ostatní o něm věděli!

Naši sousedé.

Nevratice.

Obec Nevratice je poprvé historicky uváděná v roce 1398. Byla v majetku pánů Radeckých. V roce 1577 je vlastnil Sigmund Mladota ze Solopisk a počátkem 17. století Eliška Žerotínová z Valdštejna. V roce 1902 zde bylo 477 obyvatel. Starostou byl František Vrba a radními Jan Camplík a Josef Svoboda. V té době zde byl založen sbor dobrovolných hasičů a jeho velitelem byl Jan Camplík. Na návsi je pískovcová socha Krista Spasitele. V současnosti – v roce 2011 - je v Nevratcích 149 obyvatel. Starostou obce je Jaroslav Novotný, místostarostkou Ing. Jitka Koubková a účetní Veronika Šikýřová.

Zdraví.

Hořčičné semínko jako pomocník proti rýmě.

Proč byste měli chodit do lékárny a zbytečně kupovat drahé nosní kapky, když pomoc může být daleko jednodušší. Stačí koupit hořčičné semínko. To potom pomelte na jemnou moučku. Dvakrát denně si pak dejte horkou koupel nohou s touto hořčičnou moukou – do horké vody nasypete 1 lžici prášku a chvíli si v ní máčejte nohy. Můžete z konvice ještě přilévat horkou vodu. Nakonec si navlékněte silné teplé ponožky a držte se v teple.

Obyčejný kmín proti bolesti hlavy.

S bolestmi hlavy či migrénou už nemusíte k lékaři nebo brát si volno z práce. Pomoc se nachází v obyčejném kmínu. Jednu lžici kmínu krátce povařte v šálku vody a nechte 10 minut louhovat. Potom všechno přecedte a do teplého odvaru namočte šátek. Přiložte na oči a nechte asi 15 minut působit. Bolest velmi rychle zmizí.

Pálení žáhy zaženou ovesné vločky..

Anacid, Rennie nebo Talcid? Ty na pálení žáhy zabírají skvěle, ale co když je doma nemáte? Vyzkoušejte ovesné vločky! Fungují totiž přímo zázračně. Při potížích snězte 2 lžice suchých ovesných vloček a uvidíte, že zmizí. Někdy je obyčejná rada tou nejlepší!

Co věděly naše babičky a co jsme my zapomněli.

Z knihy rad pro všechny příležitosti spisovatelky Heleny Vrábkové Brejchové.

Ústa.

Jsou velmi citlivá na to, jak s nimi zacházíme. A stejně tak dokážou docela dobře indikovat, že nám něco schází. Dělají se vám opary a trpíte na bolavé koutky? Už by do mě babička cpala kvasnice. Dělal knedlíčky, pomazánku, míchala je do vaječné smaženice. A rozetřené s vepřovým sádlem mi je přímo na bolavé opary mazala. Kvasnice nepáchnou, to se vám jen zdá. Naopak příjemně voní, a když si na jejich chuť zvyknete, budou vám možná občas v jídelníčku chybět.

Podlesí.

Pro ty čtenáře, kteří nemají internet.

Jihovýchodně od Ohnišťan je osamělý, dříve hospodářský objekt a od něj na východní stranu – v parku – zámek, který se jmenuje Podlesí. Samota a osada toho jména je v Čechách asi sedmdesát.

V letech 1750-1770 zde byla jenom bouda z prken pro noční ustájení ovcí. Pozemky kolem byly pastvinami pro ovce.

Roku 1824 koupil statek Josef Dresler. Ten krátce před tím koupil Oboru. Protože Podlesí, Ohnišťany a Obora byly od sebe dost vzdálené na tehdejší dopravní prostředky, tak asi roku 1836 postavil Dresler v Podlesí nutné budovy pro ustájení dobytka a obytné domy pro zdejší pracovníky. Dreslerův syn Ferdinand převzal od otce Ohnišťany, Podlesí a Smrkovice, druhý syn František dostal Oboru,

kteřá se tehdy jmenovala Radča. A v roce 1883 postavil Ferdinand pro své ubytování v Podlesí zámek.

Dreslerovi, jako vrchnost, byli ke svým podaným špatnými pány, byli hrubí, krutí a bezohlední. Stále vymáhali robotu, která byla zrušena již za Marie Terezie a daně v nepřiměřené výši. Těmito okolnostmi byli zdejší občané dohnáni ke stížnosti až k císaři Ferdinandu Dobrotivému.

Dresler zabral všechny pozemky a pastviny, které byly obecní, pro sebe a odepřel dávat škole dřevo na topení. Byl za to soudně žalován, a ač spor prohrál, nic nezměnil.

Jeho životním snem a cílem bylo získat šlechtický titul, a protože se mu to nijak nepodařilo, tak alespoň svou dceru provdal za vojenského důstojníka rytíře von Lorence. Ten byl úplně chudý a velmi zadlužený. Lorenc chtěl na statku pracovat, ale víc než statek ho však zajímaly ženy deputátníků a za jejich přízeň jim platil. Obklopil se různými dobrodruhy a ty všechny živil a vydržoval je. Otec Dresler toto vše viděl a tušil nedobrý konec a tak dal majetek přepsat pouze na dceru Josefínu Marii. Ta brzy pochopila, kam vše směřuje a celé panství roku 1898 prodala za 85.000 zlatých Edmondovi Kadlíkovi.

Po krátkém manželství Dreslerovy dcery s rytířem Lorencem se jim narodila dceruška. Mladá maminka však brzy zemřela a po dvou letech i dcera. To otce Dreslera zlomilo a odstěhoval se do Prahy. Rytíř odešel kamsi do Vídně.

Nový majitel Kadlík ač nebyl zemědělec, byl dobrým hospodářem. Pole pečlivě zpracovával a melioroval. Koupil nové těžké pluhy- sakováky – a orat se muselo až do hloubky 40cm. Nedovolil, aby hospodářské zvíře někdo uškolil, to potom on uškolil kočího.

Jeho vášní a také začátkem velkých problémů v obci byla myslivost. Nechtěl, aby vesničtí lidé měli honební lístky, chtěl, aby všechno bylo pouze jeho honitbou. Nastalo mnoho sporů a soudních jednání, která Kadlík vyhrával, ale jeho oblíbenost v obci zmizela. Kadlík to nakonec vzdal a po deseti letech dvůr i zámek prodal Felixovi Cizskovi, ale ten v roce 1925 jako říšský Němec musel odejít a vše mu bylo vzato a rozparcelováno. A tak Podlesí koupil za 1 milion korun Bedřich Jemelík. Hospodařil zde se svým synem Vladimírem do roku 1948, kdy byla rodina vystěhována a celé hospodářství i se zámkem dáno pod národní správu. V roce 1949 převzaly hospodaření Státní statky a v roce 1953 vše převzalo místní JZD. Do zámku se tehdy nastěhoval tehdejší zahradník s rodinou. ONV budovu zámku nabízel k užívání jako učňovskou školu. Zámek si přišel prohlédnout jakýsi stavitel z Brna a zhroutil se! Téměř všechny dveře vytrhané, kazetové ostění kolem oken a dveří včetně okenic rozštípané po zemi, okna vytloučená a uprostřed parketové podlahy byl špalek na štípání dřeva se sekerou. Značná část parket už byla vytrhaná a spálená. Nikdo nemohl pochopit, že jedna jediná rodina mohla zničit v tak krátké době takový majetek.

V takovém stavu, asi v roce 1960, převzala zámek Charita na zbudování ústavu pro duševně nemocné muže. Pamatuji

se dobře na chvíli, kdy do Podlesí přijelo několik jeptišek a obdivuhodným způsobem se pustily do úklidu prostoru, kde by se mohly ubytovat. Byly to členky řádu svatého Karla Boromejského a krátce se jim říká Boromejky. V té hrůze vydrancovaného Podlesí ony zůstaly klidné a usměvavé. Ovázaly se pracovními zástěrami a jejich činnost začala. Trvalo to dlouho, ale stálo to za to. Vše se tam po mnoha měsících tvrdé práce jen lesklo čistotou a útulností.

Od té doby uplynulo mnoho let. Dnes už jsou všechny sestry z Podlesí mrtvé.

Vzpomínám na ně často a ráda! Nevím, za jakých okolností zde tento ústav sociální péče skončil. Ale, někdy v 90. letech zde byla protialkoholní léčebna.

Asi v letech 1990 byl celý objekt restitučně vrácen rodině Jemelíkově. Pan Vladimír Jemelík potom brzy zemřel, v Podlesí zůstal jeho syn s manželkou a dětmi. Zařídili se na chov prasat, ale nějak se jim jejich podnikatelský záměr nedařil a asi v roce 2006 vše prodali a odstěhovali se. Prodlali zámek, všechny přilehlé budovy včetně hospodářských, všechna pole, developerské společnosti.

Problém:

Dne 14. května tohoto roku jsme oficiálně vzali na vědomí, že je upraven a na další mnohá léta své existence připraven střed obce. Byla rekonstruována socha Jana Nepomuckého. Po úpravě hřbitova to byl další krok k vylepšení vzhledu naší obce. Byl zkrášlen okolní prostor této sochy a tak – udržíme-li hlavu při cestě k Hasičskému domu v poloze „vpravo“ máme příjemný a dobrý pocit. Jenom nesmíme udělat „vlevo“, ale za to obec nemůže, to není její.

Dlouho se však obecní úřad neradoval! Ještě v květnu jsme byli upozorněni na špatný stav další sochy – kříže v „Malejch“. Když jsem o tom mluvila s paní Sálou, která na tento stav sochy upozornila, řekla mi, že socha určitě už brzy spadne a že bude velké štěstí, nezraní-li to někoho. Bylo toho řečeno ještě víc, ale to ani není důležité!

Na tuto situaci jsem upozornila na 6. zasedání obecního zastupitelstva a pan starosta pověřil pana Mejdra, aby skutečný stav ověřil. Pan Mejdr byl přímo zděšen! Ihned se jednalo! Pan starosta se dohodl s pí. restaurátorkou a ta nabídla na uskladnění sochy svůj depozitář, následně poslala potřebně vybavené auto a socha byla odvezena.

A co teď dál! Vše další už je jenom o penězích. A jestli je někdo vůbec sežene, tak to bude pan starosta. Možná, že ani jemu se to nepovede a s opravou se bude muset čekat na „lepší časy“. Nechat sochu na místě však nešlo. A právě v tak neutěšeném stavu je i zvonice. I s tím se musí něco udělat.

Socha byla postavena v roce 1801 a po 100 letech byla obnovena. Jak moc „obnovena“, to nevíme! V průběhu století následujícího se o údržbu pokoušela paní Kosková, ale to byla pouze povrchová úprava, na příklad vybarvení písma. V tom druhém poločase už byla patrná potřeba odborného zásahu, ale nikdo se k tomu neměl, nikdo nic neudělal a tak se vše dostalo až do tohoto stadia. Ani nechci připomínat, že těch neudržovaných soch je v naší obci několik. Oprava musí být provedena odborně a právě tak odborná musí být následná instalace. Také bude důležité rozhodnutí, co provést se stromem, který asi nejvíce k úplné devastaci sochy přispěl. Je to vlastně celé jeden velký problém – hlavně finanční – jak celou věc řešit. Rozhodně však není možné souhlasit s názory několika občanů, kteří říkají, že by bylo nejlepší sochy zlikvidovat, protože už jsou tak staré – vždyť právě to je na nich tak cenné!

Ani otázka zvonice není vyřešená! Myslím na to, že v naší obci je 5 truhlářů a představuji si, jak by bylo báječné, kdyby se těchto pět pánů domluvilo a společně udělali zvonici novou – jako jejich dar obci. Obávám se však, že takové skutky se už dnes nekonají. Přesto takovou naději žiji! Tady o tom mluvím, budu psát ve Zpravodaji a budu žádat – prosit a naléhat, snad mě někdo vyslyší. Vždyť tyto stavby nejsou jenom pro naši generaci, ale pro generace další – nejméně pro děti našich vnuků.

L.straufova@seznam.cz

Poděkování.

Před časem jsem se setkala s paní Štraufovou a řeč se stočila i na Ohnišťanský zpravodaj. Paní Štraufovou mrzelo, že zatím neslyšela žádnou reakci na vydávaný zpravodaj, ať kladnou či zápornou. Přemýšlela, zda se časopis vůbec někomu líbí nebo se na to má prostě „vykašlat“. Ujistila jsem ji, že mně se líbí moc a že slyším ze svého okolí samé kladné ohlasy.

Přesto chci ještě touto cestou vyjádřit svůj obdiv a poděkování. Není běžné, že se vesnice jako naše, může chlubit vlastním zpravodajem. A myslím, že velice zdařilým a zajímavým, protože je o nás, naší vesnici a našich sousedech. Nevím, ale těžko by se našel někdo jiný, kdo by mohl a byl ochoten věnovat jeho přípravě tolik času, jako paní Štraufová.

Takže, paní Štraufová, děkuji a přeji Vám hodně zdravíčka a nápadů, abychom si mohli i nadále listovat novými čísly Ohnišťanského zpravodaje.

Hana Chalupová

Víte, že už mám dva roky? Ano, už dva roky pravidelně přicházím do Vašich domovů!

Váš Zpravodaj